

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa E. D.

przeciwko T. Spółce Akcyjnej w W. Oddział w Ł.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – I. Spółki Akcyjnej V. z siedzibą w W., poprzednio C. Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 576/14, I ACa 577/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Łodzi
adwokatowi E. I. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych
powiększoną o należny podatek od towarów i usług stanowiącą
zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym

znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód E. D. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 listopada 2014 r., w sprawie przeciwko T. S. A. w W. Oddział w Ł., którym na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 grudnia 2013 r. oraz apelacji powoda od wyroku uzupełniającego Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 lutego 2014 r., z apelacji pozwanej zmieniono zaskarżony wyrok z dnia 17 grudnia 2013 r. poprzez oddalenie powództwa; odrzucono apelację powoda od tego wyroku; oddalono apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 lutego 2014 r. i orzeczono o kosztach procesu. Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w części w jakiej został zmieniony wyrok Sądu pierwszej instancji oraz został oddalona jego apelacja.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący podniósł, że w niniejszej sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące „kwestii, czy sąd II instancji przyznając, że pozwany naruszył swoim działaniem normy prawa – Kodeksu Cywilnego, ustawy o ochronie danych osobowych oraz ustawy

prawo prasowe w związku z ustawą o radiofonii i telewizji może jednocześnie wydać wyrok, który dla tego pozwanego jest korzystny i oddalić powództwo” oraz „czy sąd II instancji może przyjmując za własne ustalenia sądu I instancji orzec odmiennie od tegoż sądu I instancji co miało miejsce w niniejszej sprawie”. Ponadto wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na to, że Sąd Apelacyjny przyjmując za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji jednocześnie wydał wyrok zupełnie odmiennej treści.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie zachodzi tak rozumienia przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ograniczył się bowiem do przedstawienia własnej oceny sprawy. Pozwala to na przyjęcie, że skarżącemu chodzi nie o wykazanie występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a jedynie o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej. Poza tym jest oczywiste, że Sąd drugiej instancji na tej samej podstawie faktycznej może dokonać innej oceny prawnej powództwa niż to uczynił Sąd pierwszej instancji.

Zgodnie z utrwalonym w orzecnictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien

w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Analiza skargi kasacyjnej wskazuje, że skarżący nie wykazał jej oczywistej zasadności. W tej części skargi kasacyjnej nie wskazuje się konkretnych przepisów prawa, których naruszenie miało doprowadzić do wydania oczywiście wadliwego rozstrzygnięcia. Jednocześnie należy zwrócić uwagę na logiczną niekonsekwencję skarżącego, który opisując te same zdarzenia tj. wydanie odmiennego rozstrzygnięcia na tej samej podstawie faktycznej, uznaje je za oczywiste naruszenie prawa i jednocześnie mają one stanowić zagadnienie prawne budzące uzasadnione wątpliwości.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył powoda kosztami postępowania kasacyjnego uwzględniając w tym zakresie sytuację życiową, majątkową powoda (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2013 r., I CZ 183/12, niepubl.).

Zgodnie z regulacją § 19 w zw. § 6 pkt 7 § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 461) przyznano adwokatowi E. I. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

jw